

Michelle Vrolijk

Nieuwsbrief 5 - oktober 2023

Foto: Rocky, hond van Kim Speet-Boulogier en Jeroen Speet

Dag allemaal,

Deze keer een andere nieuwsbrief dan anders. Recent heb ik Kim Boulogier gevraagd om het verhaal te vertellen over haar huidige hond Rocky. Het is een goed, mooi en eerlijk geschreven verhaal en absoluut de moeite waard om te lezen. Daarna staat nog een kort stukje over mijn reden om haar hiervoor te vragen. Kim aan het woord:

Michelle heeft mij gevraagd om Rocky's verhaal op te schrijven voor de nieuwsbrief.

Rocky is onze Hollandse Herder van inmiddels 7 jaar oud en woont sinds 5 jaar bij ons. Daarvoor was hij van een bedrijf wat werkhonden opleidt tot detectie- en speurhonden. Deze honden worden dan doorverkocht aan douanes over de hele wereld of ze houden ze zelf om binnen Nederland met ze te werken. Rocky was opgeleid tot explosievenhond. Zelf hadden ze hem uit het asiel gehaald toen hij ongeveer 4 maanden was. Daarvoor heeft hij bij oudere mensen in huis gezeten, wat blijkbaar niet werkte. Maar tijdens zijn carrière van werkhond zijn, bleek dat Rocky niet tegen druk kan. Op het moment dat hij iets MOET dan haakt hij af. Hij doet gewoon niet wat je vraagt van hem.

Dat is wat lastig als je een werkhond hebt die aan het werk moet (bijvoorbeeld de koninklijke loge van de Amsterdam Arena checken op explosieven) en die hond zegt; doe het zelf maar. En dwingen tot zoeken kun je een hond niet, dus Rocky was niet betrouwbaar in zijn werk. Hij kwam dus 'stil te liggen' zoals dat heet. Hij mocht nog wel meetrainen en ook mee op inzetten, maar voor spek en bonen.

Werkhonden zitten vele uren in een kennel, komen eruit om te trainen of voor inzet of om uitgelaten te worden. En ook het kennelleven deed Rocky geen goed. Dus werd ons gevraagd of wij hem wilden overnemen...

We hadden nog een oudere Rottweiler, Daisy, die niet zo goed ging met andere honden, maar toen we ze samen uitlieten ging dat eigenlijk bijzonder goed. Ze vond hem oké. Dus wij wilden het wel proberen. We kregen mee dat Rocky wel in huis kon, want hij had in huis geleefd en dat we maar moesten kijken hoe we dat verder gingen doen.

Tijdens de rit naar huis had hij de mat die in de kennel van de bus lag, volledig gesloopt. Eenmaal thuis hebben we hem losgelaten in de woonkamer (was misschien niet het beste idee die dag...) en wat gebeurde er? Hij begon te zoeken. Hij sprong overal op, dook op de tafel, op de aanrecht en had binnen no time een kussentje van de bank te pakken en gesloopt. Oké dat werd even schakelen. We wilden hem natuurlijk niet in de bench hebben de hele tijd, maar dit gedrag zorgde dat Daisy ook heel erg onrustig werd en hem wel even zou corrigeren. Dat wilden wij weer niet dus we hadden een probleempje.

Rocky werd in de huiskamer in de bench gedaan die we hadden meegekregen en we moesten even gaan kijken wat er allemaal wel en niet kon. Aan de lijn in huis ging natuurlijk beter maar toch was elke kussentje, of handdoek gelijk "de sjaak". Alles wat zacht was werd gesloopt.

Wandelen was ook een dingetje. Hij was gewend aan kennel, uitlaten, trainen/zoeken, nog even plassen en weer terug de kennel in. Dus bij een wandeling van 20 minuten (wat voor ons een korte wandeling was) viel hij bijna om, want dat was hij en zijn lijf niet gewend. Maar tja, 4x per dag uit, als je het een beetje goed aanpakt is hij 2 uur uit de bench in totaal, maar zit er dan nog 22 uur in. Dat was niet de bedoeling.

Dus in no time hadden we een tweede bench gekocht en onze inpandige garage, die als opslag diende, opgeruimd en "Rocky proof" gemaakt. We hadden nog een puppenren staan dus de bench IN de puppenren IN de garage gezet, zodat hij in iedere geval uit de bench kon en zijn benen kon strekken binnen de ren. Doordat de garage inpandig is, was het er niet koud en omdat we een kinderhekje in de deuropening konden zetten, hadden we gewoon contact met hem.

Dit was het begin van ons avontuur met hem. Hij moest leren HOND te worden, dat hij vooral niets MOEST en kop en lijf leeg maken van alle stress. Voor ons ook lastig als instructeurs in detectiewerk en toch het idee hebben dat hij "iets" moest doen. Dat hebben we natuurlijk ook zeker gedaan.

We lieten ze samen uit (met 2 man dus) of om de beurt. Dat is best een klus als je alleen thuis bent, 4x per dag 2 honden uitlaten. Geloof me, dan maak je geen lange wandelingen meer. Want tja, Daisy was reactief en had al 1x redirectie gedrag laten zien naar Rocky toe. Dat wilden we dan ook weer niet. Dus de eerste weken hebben we veel stress en kopzorgen gehad en hebben we regelmatig op het punt gestaan (mijn man vooral) om hem terug te brengen. Na een week of 6 was het weer eens zover, hij had weer wat gesloopt (slecht management van mijn kant) en hij moest weer terug naar waar hij vandaan kwam. Ik zei, is goed, ik sta achter je beslissing, maar JIJ belt.....jullie mogen raden wat er gebeurde. Rocky is nog steeds bij ons 😊.

Veel management dus, veel denken, hoe gaat we dingen wel of niet doen. Rocky was redelijk sociaal naar andere honden dus dat ging buiten wel lekker. Totdat hij een keer in het donker een aanvaring had met een loslopende bouwvier. Vanaf die tijd ging het slechter met de sociale contacten buiten. Als hij eenmaal een hond niet moest, dan kwam dat niet meer goed.

Ondertussen hebben we hem bij een chiropractor laten checken (Anneke Schellingerhout) en hij zat aan alle kanten vast. Zo erg dat het vel van zijn nek zo strak zat dat hij totaal geen ruimte had daar. Ze heeft hem 2 of 3 keer behandeld en ik had het idee dat dat eerst wel goed voelde maar dat hij daarna ook sneller pijn voelde. Dus wanneer hij eens uitviel naar een andere hond, dat hij dat beter voelde dan toen hij vastzat. Maar goed, dat is achteraf en we hadden dit ook niet anders gedaan.

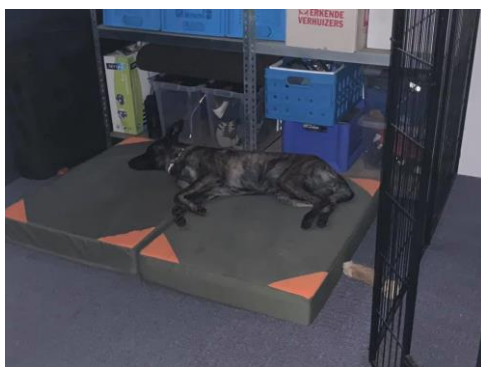
Rocky leefde in de garage, Daisy vond hem op die manier nog wel oke en mijn man was ook nog "aan boord". Ik deed detectie en speuren met hem, ook naar vermiste honden, maar hij werd steeds reactiever.

En daarbij vertoonde hij ook redirectie gedrag door op dat moment in de lijn te gaan bijten, steeds hoger en hoger totdat hij bij mijn hand was, of in 1x gelijk boven in de lijn. Door de woede was hij amper te bereiken en we zijn beiden verschillende keren gebeten.

Druk kon hij nog steeds niet tegen. Aaien was prima, maar op het moment dat ik bewust hem ging aanraken en bijvoorbeeld wilde masseren, haakte hij af. Hij beet dan zachtjes in mijn handen, liep weg of ging op zijn rug liggen. Beetje bij beetje is dat wel goed gekomen en inmiddels kan ik hem goed masseren. Maar bijvoorbeeld een teek weghalen, dat was een drama. Ook dat lukt inmiddels wel goed.

Ik heb verschillende keren met hem in huis geoefend, eerst aan de lijn, alle kussentjes en handdoeken weg en later ook los. Hij was van bench in de puppenren naar, een stretcher in de puppenren, naar puppenren weg en een groot kussen met een heel strak omhulsel gegaan. Want tja, zachte kussens voor zichzelf wilde hij ook slopen. Die stretcher was ideaal en lag hij ook graag op. Zo konden we in de garage steeds meer uitbreiden qua ruimte.

Hij ging ook gewoon mee op vakantie. We gingen naar huisjes in Nederland, kwamen binnen, verbouwden eerst de boel zodat de puppenren met stretcher erin paste en zo kon hij toch gewoon mee.

Op een gegeven moment ben ik op cursus gegaan bij Arvid van Putten voor reactieve honden. Rocky heeft 45 minuten op het veld staan blaffen, naar niks. We stonden op grote afstand van de rest maar hij keek de andere kant op en blafte maar door. De tip van Arvid was, stop met alles wat je doet. Hij moet in de rust, kop moet leeg, stress moet er nog meer uit. En mogelijk kun je nooit meer iets met hem doen. Nee, geen speuren, geen detectie, niks. Owwww, owke...slik...we hebben er niet lang over nagedacht, maar zijn gelijk met alles gestopt. Heel lastig voor mij. Maar we hadden Daisy nog en zij deed detectie op haar manier en daar kon ik mee doortrainen.

Op een gegeven moment wilde ik hem weer laten checken bij Anneke Schellingerhout. Voor ons vertrouwd dus met zijn gedrag mogelijk prima te doen. Ze begon aan de behandeling en hij draaide zich zo snel om om haar te bijten, dat ging niet goed komen. Omdat we meerdere issues hadden, hebben we hem verdoofd, dat was een gevecht op zich met 3 man. Vervolgens kon ze hem behandelen, maar ook zijn prostaat checken en die bleek verzakt en verdikt te zijn. We hebben hem gelijk een chip voor de chemische castratie gegeven (i.v.m. de prostaat), maar er bleek ook een hoektand te zijn afgebroken. Hoe lang dat al was, was niet bekend maar wel een probleem waar we iets mee moesten.

Lang verhaal kort; binnen 2 weken naar de tandarts in Amsterdam. Van tevoren een verdoving thuis geven kon/mocht niet. Bij de tandarts letterlijk met 3 man een gevecht geleverd om hem onder narcose te krijgen. Hij was woest!! Tand is gemaakt en hij werd vanzelf weer (woest!) wakker. Geen prik nodig en hij moest zo de auto in. En de mededeling, de tand moet gecontroleerd worden over een half jaar. Euh...onder narcose dus?

Ja...pfff... oke...de chemische castratie had al snel een hele positieve uitwerking. We hadden een chip van een jaar gedaan dus mogelijk kon de tandarts (die is tenslotte ook gewoon dierenarts) hem evt. castreren na controle tand? Ja dat kon, als de tand oké was. En mocht Anneke langskomen om hem onder narcose te behandelen? Ja dat mocht ook.

Dus met lood in de schoenen en zweet op mijn rug zijn we na een maand of 7 teruggegaan. Wederom een gevecht om hem onder narcose te krijgen en hij heeft voor ongeveer een paard aan narcosemiddel gehad, want hij kwam steeds weer overeind (woest!). Het was een slopende dag maar alles was gelukt. Eerst de mededeling dat de tand goed was, dus castratie kon doorgaan en Anneke was ook onderweg. Ze was nog niet klaar met behandelen en had nét zijn pakje aangedaan en hij werd wakker (woest!!). Dus weer zonder prik de bus in. Waarschijnlijk heeft hij hier een aversie tegen de bus in gaan opgelopen. Want dat bleek een tijdje later het volgende probleem. Hij wilde de bus niet meer in.

Van eerst met een snoepje erin gooien, tot steeds meer snoepjes tot een loopplank, tot puntje van zijn tenen op de plank buiten de bus houden en maar niet door willen lopen. Ik heb van alles geprobeerd. Thuis ging het eerst nog goed, alleen op een locatie niet meer. Later ging het thuis niet meer goed. Gedragstherapeut erbij gehaald. Geoefend met in de auto gaan van de buurvrouw, gezellig op de achterbank met mij (was geen probleem overigens). Van 5 minuten wachten en proberen tot 45 minuten in de regen staan (gelukkig heb ik een klep) op locatie. Wat een drama was dat zeg. Dus we gingen letterlijk nergens meer heen. Alleen maar wandelen in de wijk en het rondje wel groter maken, maar het bos zagen we niet meer. De reactiviteit ging wel beter, door castratie was hij meer voergericht en veel meer bereid om weer te leren dus dat ging wel beter, maar nog lang niet zoals ik wilde.

In de tussentijd overleed Daisy onverwacht, maar dat gaf Rocky in huis wel meer kans om nog meer hond te worden. Langzaam opbouwen qua tijd en qua kussens op de bank en handdoek in de keuken laten hangen. Dat ging vrij snel heel goed. Lekker ontspannen op zijn kussen in de huiskamer en niet eens op de bank willen. Het is de eerste hond van ons die 's nachts in de huiskamer mag zijn, omdat hij niet op de bank gaat 😊

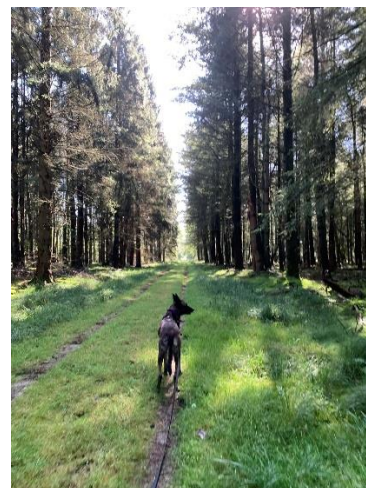

We zijn nu 2,5 jaar verder na die eerste narcose en inmiddels gaat hij weer redelijk "goed" de bus in. Wel met een voertje en als het te vroeg in de ochtend is dan liefst ook met de loopplank. Maar ook op vakantie kan ik naar het bos (niet 3x per dag, gewoon om de dag, rustig aan) zonder al te veel gedoe. We speuren weer (langzaam opgebouwd, zonder druk) en hij kan hele dagen mee naar opleidingen voor mij als instructeur. Hij vindt het eenmaal IN de bus ook niet meer erg. Ik heb een anti-statische strip eronder hangen en soms ligt hij zo lekker dat ik hem eruit moet "lokken".

We hopen nooit meer naar een dierenarts te moeten of dat hij iets krijgt wat veel verzorging nodig heeft, want we denken niet dat dat goed gaat komen.

We zouden hem voor geen goud meer willen missen. Ik zeg altijd, je krijgt de hond die je nodig hebt. We hebben zo ongelofelijk veel van hem geleerd (nog steeds). Ik zou het alleen niemand aanraden om een afgekeurde werkhond in huis te nemen, in ieder geval niet zonder goed door te vragen wat de hond gewend is, en wat zijn behoeftes zijn. Inmiddels zijn we op vakantie zonder een huisje te verbouwen, ligt Rock op vakantie wel op de bank (nee thuis doet hij het dan niet alsnog) en kunnen we om de dag lekker naar het bos.

Hij is eindelijk een echte hond met al zijn bijzonderheden.

Meer over Kim kun je vinden op: <https://dogsunderstood.nl/dogsunderstood.nl/>

Uit bovenstaand relaas blijkt dat ook voor een goede ervaren professional een hond een uitdaging kan zijn. Hoe leuk Rocky ook is, en hoe goed hij ook wordt begeleid (!), hij wordt nooit een hond die je meeneemt voor een rondje door bijvoorbeeld het Amsterdamse bos op de zonnige zaterdagmiddag. Niet nu en ook niet in de toekomst.

Een hond is niet maakbaar en dat valt mensen nog wel eens tegen, mede omdat men denkt dat een professional het allemaal wel voor elkaar krijgt, zodat de hond wordt zoals gewenst en verwacht.

Betekent dit dat ik tegen herplaatshonden ben? Absoluut niet. Lófi is een herplaatshond, Lex was een herplaatshond en Guus was een herplaatsskat. Het is echter wel goed om te kijken wat bij je leven past, realistisch kijken, samen met aanpassen en meebewegen daar waar nodig.

Misschien denkt iemand nu dat het beter is om voor een pup te kiezen, want "dat gaat altijd goed". Een pup is echter ook geen onbeschreven blad, ook niet als deze van bijvoorbeeld een fokker komt. Daar geldt net zo goed dat het tijd, energie, geduld kost, en dan nog kan het anders lopen dan verwacht.

Tot slot: veel dank aan Kim voor het willen vertellen van het verhaal en petje af voor beider inzet! Rocky had het niet beter kunnen treffen.

Een mooie herfst gewenst allemaal en tot de volgende nieuwsbrief,
Michelle